

LUKRA Z NEBA
VERSKI • LIST • ZA • MLADINO

LETO V.

1934/35. OKTOBER

STEV. 2.

Sv. Frančišku Asiškemu!

Majhen bil si tu med nami;
zda j si velik knez višin.
Rastel si v ljubezni sami
za trpeče, sam trpin.

Kristusova verna slika
je življenska tvoja pot.
Naš ponos in cerkve dika,
v duši tvoji je Gospod.

Sonce ti krog glave sije,
rane ti v dlaneh gore;
iz srca ti roža klije
in v plamenih so noge.

V družbi plavaš zdaj blesteči.
Vse bogastvo ti je Bog.
Z blagoslovcm nas osreči
svojih prebodenih nog.

Moj Bog in moje vse.
(Vzdihljaj sv. Frančiška.)

Pričujoča številka »Lučke« je posvečena najbolj otroško preprostemu svetniku FRANČIŠKU ASIŠKEMU. Njegov god obhajamo 4. oktobra.

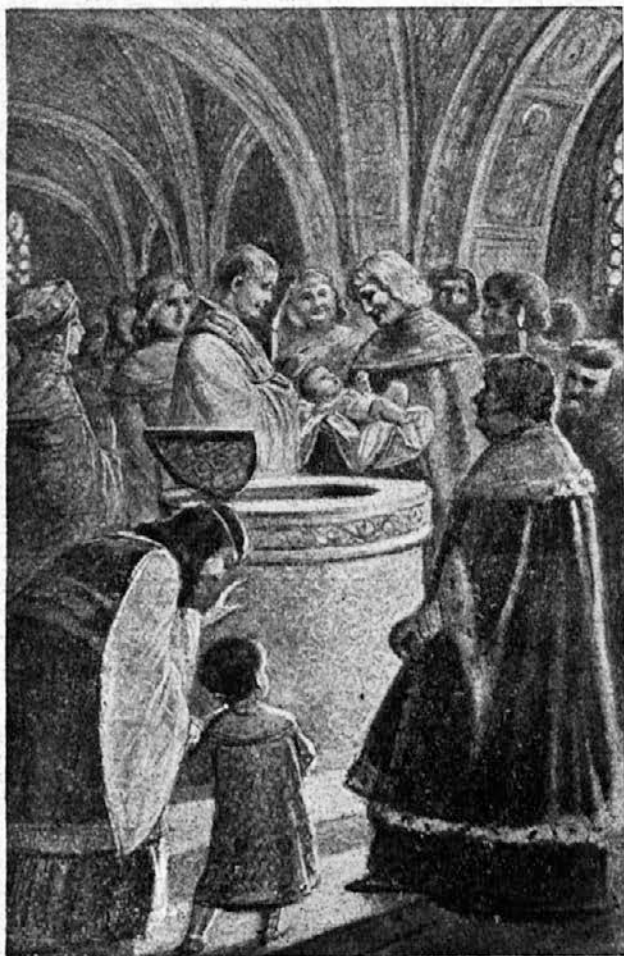
Frančišek in ptice.

Frančišek sédel je na skalo,
da si odpočije malo,
ko iz gozda prifrčijo ptice,
njegove ljubljene sestrice.

Svetnik veselo se jim nasmehlja,
jih blagoslavlja in uči,
kako s prepevanjem naj hvalijo Boga,
ki nežno ljubi vse stvari!

Čudoviti asiški deček

Bilo je proti koncu septembra leta 1182., ko je podaril Bog premožnemu asiškemu trgovcu Petru Bernardonu in Madoni

Pri krstnem obredu drži Franciška v naročju častitljiv tujec.

Piki zornega dečka. Ta deček pa ni prišel na svet, kakor pridejo na svet vsi otroci. Mamica ga ni položila v zibelko, čeprav jo je zanj s toliko ljubeznijo pripravila. Deček je bil rojen v

hlevu na slamici med osličkom in voličkom, prav tako kot božje Dete. Božja previdnost je pač tako ukrenila, da se pokaže že precej ob početku čudovita podobnost Frančiškovega življenja z življenjem božjega Odrešenika.

Staro izročilo pripoveduje, da je imel sv. Frančišek tudi svojega predhodnika, kakor je imel Gospod Jezus Janeza Krstnika. Ob Frančiškovem rojstvu je namreč tekal po asiških ulicah plemenit mladenič in je klical: »Mir in vse dobro.«

Pripovedujejo tudi, da so nekatere pobožne osebe čule prepevati angele slavo in mir v cerkvi Marije angelske tisto blaženo noč, ko se je rodil ta sveti asiški otrok.

Par dni pozneje so prinesli malega dečka v svilnatih povojih v stolnico sv. Rufina, da bi ga krstna voda prerodila v novega človeka. Komaj so stopili z malčkom pred krstni kamen, ko se prikaže naenkrat sredi med njimi častljiv tujec in prosi, da bi mu izročili novorojenčka. Pri obredu ga je držal ves čas v naročju in ga opazoval z ljubeznipolnim zadovoljstvom. Po končanem krstnem obredu je nenadoma izginil in pustil na kamenitih tleh sledove svojih nog.

Legenda pripoveduje, da je prišel obiskat ta Frančiškov Simeon novorojenčka tudi na dom precej po krstu. Vzel ga je nežno v naročje, ga poljubil in vzkliknil: »Imejte prav posebno skrb za tega dečka; zakaj določen je, da bo delal velike stvari in postal bo eden najpopolnejših služabnikov božjih na tem svetu.« Ko je starček to izrekel, je izginil.

Madona Pika je skrbela za malega Frančiška z vso materinsko nežnostjo. Frančišek je bil materin ljubljencek že zaradi tega, ker je bil prvorojeni in je imel zelo blag značaj. Mamica je izlila vso svojo lepo dušo v dečkovo srce. Učila ga je spoznavati in ljubiti Boga, sklejala mu je ročice in ž njim molila. Devetletnega je poslala k dobremu duhovniku v bližnjo cerkev sv. Jurija. Duhovnik ga je poučil v krščanskem nauku, ki je podlaga lepega življenja in vir pravega veselja. Prejel je dobro pripravljen sv. obhajilo in njegova duša je zažarela v novi luči božje milosti.

Duhovnik pa mu ni razlagal samo skrivnosti sv. vere, ampak ga je naučil tudi pisati in čitati. Ker je bil Frančišek zelo nadarjen deček, se je v prav kratkem času naučil latinščine in francoščine.

Oče pa je vzel Frančiška zelo zgodaj iz šole in ga pritegnil k sebi v trgovino.

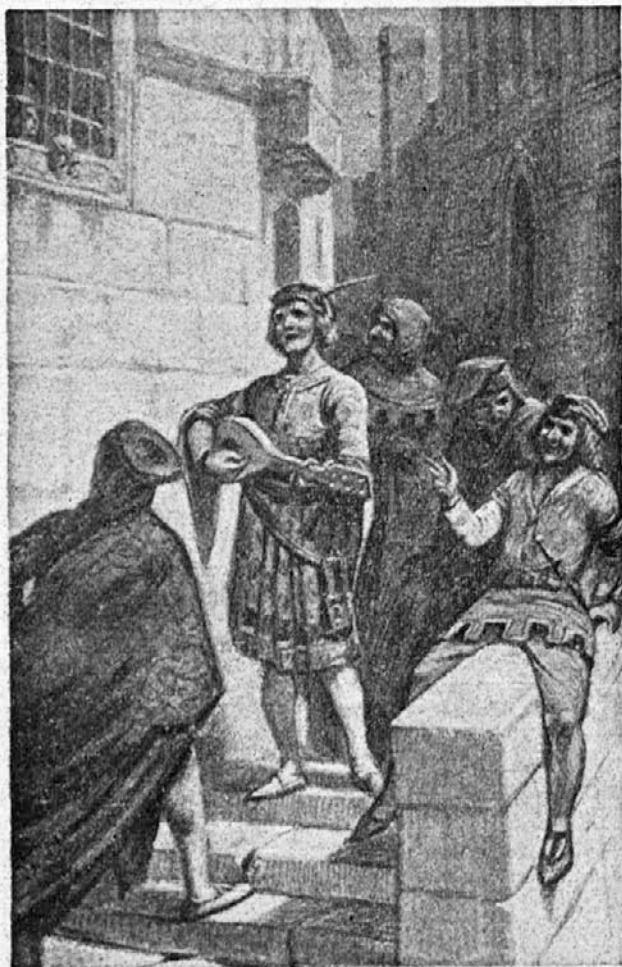
Vendar pa se Frančišek z očetom ni skladal. Bila sta namreč oče in sin zelo različnih značajev. Bernardone je bil trd, skop in pohlepen človek, Frančišek pa mehak, ljubezniv in radodaren prav do razsipnosti, zlasti napram ubožcem.

Učila ga je spoznavati in ljubiti Boga.

Nikjer ne beremo o njem, da bi bil namenoma žalil svoje starše; niti enkrat jim ni bil nepokoren; ljubil jih je in spoštoval, kot najboljši sin.

Ne smemo pa nikakor tajiti, da se je nekoliko preveč vdaljal razveseljevanju in igram, čeravno vedno v dovoljenih mejah. Zlasti rad se je udeleževal šumnih veselie.

Igral je prav dobro na kitaro.

Oblačil se je vedno po najnovejši modi in največje veselje so mu bili krasni konjiči in lovski psi. Vse, kar je zaslužil ali mu je mamica podarila, ja razdal ali zapravil. Prirejal je svojim

prijateljem bogate pojedine, zaradi česar so ga nazivali kralja veselic.

Zvečer se je sprehajal po asiških ulicah, spremljan od velike trume tovarišev, katere je znal prijetno zabavati. Igral je prav dobro kitaro in znal je peti lepe pesmi. Bil je tako vesele narave, da je mogel razvedriti še tako velikega čmerneža.

Starši s tem njegovim življenjem niso bili povsem zadovoljni. Zlasti oče se je mnogokrat razjezil in ga hudo kaznoval, čeprav je imel nad njegovim viteškim življenjem in njegovim velikim vplivom pri tovariših v dnu duše skrito veselje.

Madona Pika pa se je potopila v globlje premišljevanje Frančiškovega življenja in vroče je molila za svojega sina. Tistim, ki so se spotikali nad njegovim pregosposkim življenjem je govorila v preroškem duhu: »Potrpite! Prišel bo dan, ko se moj otrok spreobrne h Gospodu. Dobro poznam njegovo plemenito srce, ki mi daje najveselejše upanje.«

Kako je postal Frančišek Kristusov vitez?

Frančiškovo najiskrenejše hrepenenje je bilo postati vitez. Dobro je vedel, da ne more priti do te časti drugače, kakor če se pokaže v vojski pravega junaka. Prilika za to se mu je kmalu ponudila. Ko je bil Frančišek 21 let star, je izbruhnila vojska med mestoma Asiz in Perudža. Razume se, da se je udeležil Frančišek te vojske z veliko vnemo. Nadel si je oklep in čelado, zajahal iskrega konjiča in odjezdil v boj. Asižani pa so imeli smolo; bili so premagani in Frančišek je bil celo ujet.

V ječi se je pokazal Frančišek pravega viteza trpečih. Tolaziti žalostne mu je bila prava sladkost. Tovariši, ki so bili vsi pobiti in žalostni so se ob Frančiškovih šalah popolnoma razvedrili in potolazili.

Čez leto dni se je vrnil domov, kjer je hudo zbolel. Komaj je za silo ozdravel, je zopet izbruhnila vojska. Bojaželjni mladenci se je seveda takoj javil, da gre v boj. Njegova duša je sanjala o zmagi, o junaških činih, zlasti pa o viteški časti, ki naj bi si jo s hrabrostjo priboril.

Tedaj pa je imel Frančišek sanje, ki so povsem preokrenile njegovo življenje. Videl je sijajno palačo, polno viteškega orožja. Skrivnosten glas mu je povedal, da je vse to priprav-

ljeno zanj in za njegove tovariše. Te sanje so ga spodbodle, da se je podvzival v vojsko.

Toda vse se je zaokrenilo. Že v začetku svoje poti, v Spoletu, ga je popadla mrzlica in ni mogel naprej. Nepopisno ža-

Vrni se v Asiz...

lostni so bili tisti dnevi za bojaželjnega vojaka, ki je ležal priklenjen na posteljo in se ni mogel ganiti, medtem ko so njegovi mlajši in slabejši tovariši hiteli proti bitki in zmagi. Kdo more

prešteti, kolikokrat je planil ubogi mladenič v neznosni vročici kvišku, hoteč zbežati v boj, in kolikokrat se je zopet ves izčrpan zgrudil joka je na ležišče.

Nekega jutra je zaslišal tajinstven glas:

»Kam hočeš iti?«

»V boj, da postanem vitez«, odgovori Frančišek.

»Kdo ti more k temu bolj pomagati: gospod ali hlapec?«

»Gospod.«

»Zakaj si torej zapustil Gospoda, ki je Bog, da bi služil človeku, ki je hlapec?«

Frančišek ni mogel odgovoriti. Ves osupel je spoznal, da se ne more več upirati volji božji. Ponižal se je pred Gospodom, kakor sv. Pavel na poti v Damask, in je vrašal:

»Kaj naj storim?«

Skrivnostni glas mu odgovori:

»Vrni se v Asiz, kjer boš spoznal svoj poklic.«

Tisti trenutek je zmagala Kristusova milost nad njim. Komaj je ozdravel, se je vrnil v Asiz. Umaknil se je svojim tovarišem in začel živeti popolnoma novo viteško življenje — postal je Kristusov vitez.

Dr. P. R. Č.:

Zveza Frančiškove mladine

Zelo lepo sličico sem videl. Iz prebodene Frančiškove roke se dviga ptica proti soncu. Takole sem si jo razložil: Frančišek kaže dušici pot k soncu, ki je Kristus. Se mogoče čudite? Frančišek naj vodi mlada srca h Kristusu? Berite dalje. Mogoče mi boste le pritrdili, da je Kristus tudi svetemu Frančišku odločil prelepo nalogo, naj mu varuje mladino.

Ni zlepa svetnika, ki bi tako iskreno in goreče ljubil Kristusa, kakor ga je ljubil sv. Frančišek. Zato je svetnik tudi vse ljubil, kar ljubi Kristus. Mar dvomite, da Kristus nedolžno mladino še posebno ljubi? Glejte, zato jo je moral ljubiti tudi sveti Frančišek. Še nekaj! Frančišek je ves čas svojega življenja ohranil čudno preprosto otroško srce. Taka srca so mladini najbližja. Zato jo tudi ljubijo. To je mladina brž začutila. Zato se je tako rada bližala Frančišku. Kaj jo je mogoče svetnik odpodil? Kaj še! Tako lepo je mladim srcem govoril o Kristusu,

kakor je znal res samo on. Brez uspeha? Ne! Otroci so Kristusa le še bolj ljubili. Radi so ubogali. Niso opuščali molitve. Tudi vse bolj čisti so bili. Tako so dejansko ljubili Jezusa. Frančišek jim je bil najskrbnejši varih in zelo vešč vodnik.

Frančišek je postal Kristusov vitez

Tako je bilo takrat, ko je Frančišek še živel. Enako bi moralo biti tudi pozneje. Frančišek sicer sedaj živi pri svojem Kristusu, toda njegove besede so ostale pri nas, kakor tudi nje-

gova ljubezen in njegov zgled. Zato je sveta Cerkev tudi mladino izročila varstvu asiškega Frančiška. Tako je papež Sikst V. 19. septembra leta 1585. ustanovil bratovščino, ki jo danes imenujemo »Zveza Frančiškove mladine«. Sedanji sveti Oče Pij XI. so 30. aprila l. 1926. v svoji veliki okrožnici o svetem Frančišku mladino vnovič poklicali v to zvezo.

Zakaj vse to? Cerkev je prepričana, da more svet oteti samo Kristus. Mnogo je svetnikov in svetnic, ki vodijo h Kristusu. Med temi Frančišek, ki je po besedah sedanjega svetega Očeta najlepša podoba Kristusova, ni najzadnji. To sveti Oče dobro vedo. Zato so opozorili mladino na Frančiška, kot preizkušenega in najljubeznivejšega vodnika h Kristusu in Njegovi Materi Mariji. Ali sedaj uvidiš, da ni preveč, ko sem zapisal, Frančišek naj vodi mlada srca h Kristusu?

Svetega Očeta smo hoteli ubogati in mladini pomagati. Zato smo tudi pri nas poživili »Zvezo Frančiškove mladine«. Močno bi radi, naj se mladina oprime Frančiškove roke. Svetnik bi mlada srca varno vodil h Kristusu, ki je temelj vse sreče in k Mariji, ki je srednica vseh milosti.

Glej mladina, to nameravamo in nič drugega. Ti pa, ako hočeš sebi dobro, ubogaj svetega Očeta in stopi v »Zvezo Frančiškove mladine«. Deček, uvrsti se med »Križarje«. Deklica, pridruži se »Klaricam«. Ne bosta se kesala. Ob Frančiškovi roki tja k Mariji in Kristusu!

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

12. Na lovu.

Začel se je lov. Peter in Hinko sta se nanj prav posebno pripravljala, kajti imela sta iti prvič na lov. Obesila sta si puške na rame in lovske torbe preko pleč. Oči so jima žarele od sreče. Ponosno in bojevito sta hodila naokoli, kakor bi hotela reči, naj se vsa divjačina pripravi, če začneta streljati. Od daleč sem ju opazoval in videl vse lovske priprave.

»Slišiš Peter«, reče Hinko resno in zamišljeno, »kam bova pa devala nastreljeno divjačino, ko bova imela lovske torbe polne?«

»Glej, prav isto sem tudi jaz premišljeval. Prosil bom očeta, da mi dovoli vzeti Sivčka s seboj.«

Tole je bilo pa meni strašno malo všeč. Vedel sem namreč, da mladi lovci streljajo na vsako stvar in na vse strani; namesto da bi se brigali za divjačino, ki jim je blizu. Ko bosta zagledala jerebico, se lahko primeri, do pošljeta meni nekaj svinca; zato me je resno skrbelo, kaj bosta sklenila.

»Očka«, je Peter rekel očetu, »ali smeva vzeti Sivčka s seboj?«

»Čemu neki?« se zasmije oče. »Ali bi rad na oslu dirjal za jerebico? Če to misliš, potem naveži Sivčku perutnice!«

»Saj ne mislim tako, očka! Ampak nosil nama bo divjačino, ko bo lovska torba že zvrhana!« odvrne Hinko nejevoljno.

»Nosil vajino divjačino!« se ves začuden zasmije oče. »Gotovo torej ubožčka mislita, da bosta kaj ustrelila, pravzaprav veliko nastrelila?«

»Seveda,« reče Hinko užaljen. »Jaz imam s seboj dvajset nabojev in vem, da bom ustrelil vsaj petnajst živali!«

»Hahaha, no ta je pa dobra, ta! Ali vesta, kaj bosta ustrelila vidva in pa vajin prijatelj Gustelj?«

»Kaj neki?«

»Kozla! Pa prav ničesar drugega, da vesta!«

»Če je tako, potem pa ne vem, zakaj ste nama dali puške in naju jemljete na lov, če že naprej veste, da sva tako neumna in tako nerodna!« pravi Hinko hudo užaljen.

»Zakaj? Zato da se naučita loviti, paglavca. Na prvih lovih pa redko kdaj lovec kaj ustrelil.«

Tedaj pa jih prekine Gustelj, ki je bil tudi pripravljen vse postreliti, kar bi mu prišlo naproti.

»Gustelj, oče pravi, da ne bomo sploh nič ustrelili,« ga brž pouči Peter. »Mi bomo pa pokazali, da nismo tako nerodni kakor misli.«

Gustelj: »Le miren bodi, več divjačine bomo ustrelili nego oni.«

Hinko: »Zakaj več?«

Gustelj: »Zato ker smo mi mladi, živahni, urni in spretni, naši očetje so pa že precej stari.«

Hinko: »Tako je, prav praviš. Oče ima dva in štirideset let, Peter petnajst in jaz trinajst. Kolikšne razlike!«

Gustelj: »Kaj pa šele moj oče, ki jih ima tri in štirideset, a jaz samo štirinajst!«

Peter: »Veš kaj? Jaz bom Sivčku kar sam nasadil tovorno sedlo s košarami in očetu še povedal ne bom. Potem pa naj gre z nami, da nam bo nosil divjačino.«

Gustelj: »Izvrstno! Pa naloži mu velike košare! Ako ustrelimo srnjaka, mora tudi košara biti dostojna.«

Hinkotu sta naročila, naj vse oskrbi. Jaz sem se jim pa že naprej smejal. Saj sem dobro vedel, da mi nikoli ne bo treba nositi srnjaka in da bom domov nosil nič manj prazne košare kakor zdoma.

»Na pot!« so zaklicali očetje. »Mi pojdemo spredaj, vi otroci pa stopajte takoj za nami! Ko bomo na lovišču, si pa razdelimo prostore...«

»No, kaj pa to pomeni?« ostrmi Petrov oče. »Sivček gre z nami! In dve veliki košari nosi!«

»Vanj hočejo mladi gospodiči metati svoj plen,« se mu nasmeje čuvaj.

»A tako? Torej so vseeno uredili po svoji glavi! Naj bo! Če Sivček nima boljšega dela, gre lahko z nami.«

Prišli smo na plano, kjer naj bi lovili.

»Tako,« reče Petrov oče, »zdaj pa zdaj pa raztegnimo vrsto na levo in desno in prodirajmo v isti vrsti naprej! Vsak naj strelja samo naprej, nihče na levo ali desno, sicer se med seboj postrelimo.«

Jerebice so se kmalu pokazale. Jaz pa sem se modro skrival zadaj in še precej daleč. Pa je to res bilo pametno, kajti od psov je marsikateri dobil nekaj svinca pod kožo, če je bil lovцем preblizu. Psi so prežali na zverjad, jo ustavljali in ustreljeno donášali lovцем, po vsej dolgi črti pa so pokali strelji. Jaz sem pa ves čas opazoval svoje tri mlade bahače in videl, da so pogosto ustrelili, nikoli pa ničesar pobrali; nobeden ni ustrelil ne zajca ne jerebice. Postali so silno nestrpni in streljali zdaj predaleč zdaj preblizu. Včasih so vsi trije merili na isto jerebico, pa se ji še ni nič zgodilo. Nasprotno so pa njihovi očetje dobro opravili: kolikor strelav toliko kosov divjačine in lovske torbe so bile kmalu polne.

Ko so tako že dve uri lovili, sta prišla k fantom Petrov in Hinkov oče.

»No, otroci; je Sivček že hudo obložen? ali bo v košarah še prostora za divjačino iz moje torbe?«

Otroci mu niso odgovorili. Videli so mu na licu, da se jim posmehuje in da dobro ve, kakšno smolo imajo. Jaz sem pa za nalašč brž priteknel in obrnil košaro proti očetu.

»Kaj? košara je prazna! So pa gotovo vaše torbe tako nabasane, da se kar trgajo, ne?«

Pa tudi torbe so bile ohlapne in prazne! Tedaj se je oče mladim lovcem nagajivo nasmehnil, zmetal svojo divjačino v mojo košaro in odšel na svoj prostor.

Gustelj: »Tvoj oče je nastrelil polno jerebic, pa kaj bi jih ne! Dva psa mu žival podita pod puško, nam pa psa niso pustili niti enega!«

Hinko: »Tako je! Morda smo tudi mi ustrelili že mnogo jerebic, pa nimamo psa, da bi nam jih prinesel.«

Peter: »Jaz nisem nobene videl, da bi padla.«

Gustelj: »To pa zato, ker ustreljena jerebica nikoli takoj ne pade, ampak še nekaj časa leti, potem pa precej daleč proč pade na zemljo.«

Peter: »Čudno! Če oče ali strici ustrelijo, pa padejo takoj na zemljo.«

Gustelj: »To se ti samo zdi, ker gledaš preveč daleč.«

Peter ni nič odgovoril, zdelo pa se je, da Gusteljnu ne verjame. Zdaj so stopali že precej manj prevzetno ko spočetka, pa tudi na uro so gledali.

»Jaz sem že lačen,« reče Hinko.

»Jaz pa žejen,« dostavi Gustelj.

»In jaz truden,« potoži Peter.

Pa vendar je bilo treba naprej z drugimi lovci, ki so streljali in se dobro zabavali. A nazadnje so se spomnili tudi svojih mladih lovcev in zato lov prekinili, da jih ne bi le preveč upehali. In lahko si mislite, kako je vsem teknila malica, ki jo je pripravila skrbna in izkušena stara mama.

Gusteljnov oče je pa po malici začel mlade lovce pomilovati: »Sreče pa niste imeli, otroci. Sivčka naložena zverjad ni utrudila.«

»Ali je to kaj čudnega, oče?« se odreže Gustelj. »Saj nismo imeli psov. Vse ste nam vi pobrali!«

Oče: »Ti torej misliš, da bi vam dva ali trije psi pomagali ustreliti jerebice, ki so vam švigale mimo nosu?«

(Dalje prih.)

Ažmanov:

Domači cerkvi

Oj cerkva krasna,
ki v zlatu bleščiš,
kot zvezdica jasna
vrh hriba stojiš!

Ko vračam domov se
in tebe zazrem,
veselje prevzame
mi dušo povsem.

Večernega sonca
obseva te svit,
z ognjenimi žarki
tvoj zid je oblit.

Ko zvezdic nebrojno
nad tabo žari,
med njimi nedvomno
najlepša si ti!

POŠTA MALEGA JEZUSA

V spomin Anici Grandovec.

Zalostno so peli zvonovi v nedeljo 25. junija naši ljubljani prijateljci Anici. Ta revica je imela grozne muke. Pretrpela je tri operacije. Bogve koliko injekcij je dobila. Dan pred smrtjo sta jo njena ljubeča mamica in ata vzela domov. Predno je umrla je za nekaj trenutkov zaprla oči, nato pa se je vsa vesela prebudila. Z močnim glasom je rekla svoji mami: »Mamica, mamica, kako prijetno je to: z eno roko sem držala Jezusa za roko, z drugo pa Marijo.« Da bi videli Anico v cerkvi! Nprestano je gledala na oltar in vneto molila. Bila je članica Marijinega vrtca. Smrti se ni bala. Ko so jo prišli domači obiskat, jih je prosila naj molijo zanjo, da bi hitro umrla. Večkrat je Anica nastopila na odru v Prosvetnem domu, ki ga imamo v Dobropoljah. Pri igri »Bogata gospa pred nebeskimi vrati« je ona nastopila kot devica. Lepo so zvenele besede sv. Petra: »Blagor tistim, ki so čistega srca, zakaj Boga bodo gledali.« Že pri igri je bila tako lepo sprejeta v nebesa, kako lepo šele je bila sprejeta v prava nebesa.

Počivaj v miru, Anica!

Ivanka Ponikvar.

Prečastiti p. Krizostom!

Še nikoli se nisem oglasil v Vaši zlati »Lučki«. Vzrok je ta, da se preveč bojim Vašega požrešnega koša, kateri je že hlastnil po marsikaterem pismu. Ne zamerite, ker sem Vas nadlegoval s slabimi vrsticami. Zelo bi me veselilo, če bi prišle moje vrstice v »Lučko«.

Srčno Vas pozdravlja

Janko Kozinc, učenec V. raz. Boštanj ob Savi.

Odgovor: Mojega požrešnega koša se Ti ni treba prav nič bati. Le kmalu mi zopet piši, pa ne tako kratko pismo. Popiši mi, kako izpol-

njuješ »Jezusove dneve«, če pogosto prejemaš sv. zakramente in kako ubogaš svoje starše. Zelo, zelo sem radovedn.

Ljuba »Lučka«!

Mnogo prijateljev in prijateljic že imaš. Tudi jaz hočem biti v Tvojem krogu. Tvoji »Lučkarji« Ti sporočajo mnogo lepega in veselega, saj Tebi smeje vse zaupati. Jaz pa Ti moram danes poročati žalostno vest.

V Mariboru nas je zapustil naš nadvse ljubljani »očka« p. Konštantin. Moral se je posloviti od svojih dragih križarjev in klaric, ki ga ne moremo in ne smemo nikoli pozabiti. Bil je med nami vedno vesel, se z nami igral in nam povedal toliko lepega.

Ganljivo je bilo videti p. Konštantina, obdanega od poslednjega cvetja jesenskih rož, ko se je od nas poslavljal. Zvečer smo ga spremili na kolodvor.

Pozdravlja Te

Klarica iz Maribora.

Odgovor: Zelo lepo je, da ste imeli mariborski križarji in klarice p. Konštantina tako radi. Le zvesti ostanite njegovim bodrilnim naukom in molite zanj, da bo tudi v Nazaretu med Frančiškovo mladino delal z vso vnamo.

Prečastiti gospod urednik!

Vaš listič mi močno ugaja. Na Dobrovi je »Lučka« zelo razširjena in tudi mojim součencem in součenkam je zelo všeč. Rada jo prebiram, ker želim, da bi po njej nekoč dosegla cilj svojega življenja. Zelo lepe stvari ste napisali o sv. Janezu Bosku, ki bi moral biti vsakemu otroku prekrasen zgled.

Z ljubim Sinom naj nas spremlja Devica Marija!

Prisrčno Vas pozdravlja

Mimi Homovec, I. r. v n. š. na Dobrovi.

Odgovor: Dobrovčani ste vneti Lučkarji, kar me močno veseli. Kako je pa kaj z »Jezusovimi dnevi«? Otroki, ki vsak dan zvesto izpolnjuje »Jezusove dneve«, pokaže, da ima Jezusa zares rad in da se drži tega, kar ga »Lučka« uči.

Za frančiškanske misijone so darovale »Lučkarice« pri Sv. Heleni: Zupančič Mimi Din 2.50, Vodopivec Branka 2, Zupančič Marija 2, Puhar Ana 1, Puhar Julka 1, Jemc Marija 1, Klander Jozefa 1, Jemc Matilda 1, Vidmar Minka 1, Cerar Marija 0.50, Nemeč Mimi 0.50. Skupaj Din 13.-. Iz Ljubljane križar **Joško Theuerschuh** (4. raz.) 120 Din.

Stanjoli in znamke: Franica Merzel, Trbovlje-Vode in Marinka Maček, Ljubljana.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)